

La Safor

RAMS



Anem Fent!

Pasqual Molina

El Diumenge de Rams, en la meua infància, era dia d'estrenar alguna peça de vestir. Perquè el temps millorava. Perquè el cos se'ns havia fet gran. Una rebequeta de perlé, uns pantalons curts d'entretemps, uns calcetins llargs de quadres escocesos, unes sabates. Era, també, dia de fotografies. Jo en tinc una, amb la meua germaneta, mudats, amb les nostres palmes a les mans, feta a la Placeta del Segó, davant de la pastisseria d'**Otilia**, parats a la vora de l'estany on els coloms es perseguïen clapotejant l'aigua i, en trobar-se s'acariciaven parrupejant-se en un ritual que,

aleshores, jo no comprenia. Devíem tindre sis i quatre anys. La meua palma és d'home, més alta que jo. La de la meua germaneta és de xica, de xiqueta, amb aquelles filigranes trenades de les quals penjaven caramels. Les dues palmes arribaven a casa el divendres, el dia del sant de ma mare, **Lolita**, un dels dies especials de l'any on, a la nit, el menjador s'omplia de tios i cosins que venien per felicitar-la. Les dues palmes les portava mon pare d'Oliva. Li les regalaven en el negoci on ell duïa els comptes a les vesprades. En la fotografia, la cara de la meua germaneta apareix, per darrere la palma, amb el monyo recollit en una cua de cavall. Jo estic ben plantat aguantant ferm la meua palma en la mà dreta i ben pentinat amb una ratlla impecable i una cresta model «arriba Espanya», mantinguda erta gràcies al fixador de la drogueria de davant de les Escoles Pies. En eixa fotografia, la meua germaneta i jo ens pareixem com dues gotes d'aigua. Tendror.

En tinc una altra fotografia, d'un altre Diumenge de Rams. Uns anys més tard. El 1968. Hi estem els alumnes del preuniversitari del col·legi, disfressats d'apòstols i de Jesucrist per participar en la processó matinal de les palmes pels carrers de Gandia. La fotografia està feta al corredor del segon pis de les Escoles Pies, el qual donava al pati d'entrada on estava l'estàtua de sant

Josep de Calassanç, la campana amb la qual el senyor **Saturnino** marcava el temps de les hores i el dels recreus i l'esvelta palmera, la qual sobrepassava els murs i els teulats de l'edifici. En aquells anys, els alumnes d'últim curs dels escolapis ens encarregàvem de dues tasques ciutadanes importants: formàvem l'única banda del Tio de la Porra que circulava per Gandia en la Fira i representàvem l'entrada gloriosa i triomfal de Jesús en Jerusalem el Diumenge de Rams en la processó de que eixia de l'església de l'Escola Pia, muntava per la Vila Nova, passava pel Passeig i acabava en la Col·legiata. Érem dotze apòstols i el Jesucrist. I un burro! El qual conduïrem nosaltres, pels carrers de la vila sense el ramader (record del qual en faig creus ja que jo tinc a la marjal una burreta, Roberta, la qual no he aconseguit encara que menega una sola cama per dirigir-la on jo voldria). En la foto estem tots en el segon pis menys el burro. Érem molt bona gent, bons estudiants. Professors i rectors recordaven aquell curs nostre com uns dels millors que passaren per les aules escolàpies. El pare **Moliner**, el Watutsi, qui exercí com a rector del col·legi (autoritari i dèspota —ha faltat recentment), ens va descriure com a un curs amb un cap potent, un cos fort i poca cua. El millor d'aquell curs fou l'amistat compartida i l'afecte que encara ens

queda. Un dia perdérem de vista la palmera i l'estàtua, deixarem d'escoltar la campana i cadascun de nosaltres se'n anà de Gandia, buscant pels camins de la vida el nostre destí, però nosaltres no em perdut l'amistat. Hem assistit a les nostres bodes, hem conegut els nostres fills, hem plorat ja algun soterrament. Hem viscut junts, puntualment, el pas de la vida. Quotidiana. Encara ens reunim, tots els anys, almenys dues vegades. Una, fixa, a la marjal. El putxero i les sobretaules anuals són testimoni de com hem passat de parlar, al principi, dels nostres treballs, a fer-ho, després, de les medicines que preniem per a la tensió i el colesterol i ara, enorgullir-nos dels nostres nets, hui la il·lusió més important de les nostres vides. En la foto, darrere de túniques, barbes, i perruques ens reconeguem, perfectament, **Paquito Moratal** de Jesucrist (era el més primet, pensant en el burret), **Fernando Mut** com a sant Joan, **Pasqual Molina**, com a sant Pere, **Rafa Durà**, **Paquito Martí**, **Manolo Moragues**, **Pep Bertó**, **Vicent Costa**, **Pep Pellicer**, **Pedro Martí**, **Fernando Ferrer**, l'**Enric** i l'**Eduard Montoro**, companys d'aquell curs extraordinari de cap potent, cos fort i poca cua. El proper putxero, el proper dia 19 de maig, com sempre, el dissabte més prop al dia de sant Pascual Bailon, el meu sant. La promesa d'un molt bon dia!